

PD 3/1 - 2000

Drap i Eidanger og Norge

Som svar på Bjarne Johansens vrangtolkning av min henvisning til FAMA-rapporten (nedtegnelser gjort av motstandsfolk mens de avlyttet telefonen til det tyske sikkerhetspolitiet i Larvik), siterer jeg følgende fra rapporten: «Telefon 7.4.1945 kl.11.37 Samtale mellom Schuckert SIPO Larvik og Allstad(Austad?) Skiën. Schuckert sender bil for å hente Allstad kl.14. Allstad: Har du hørt at Røring er skutt? Ingen kan forklare hvorfor HAN er skutt. Allstad sier han var en av de svakestede de hadde og forklarer at han i flere og flere tilfeller gikk inn for å dekke arbeidssvikere. Schuckert tror det ligger noe personlig bakom mordet.»

Til Per Chr. Werner Svendsen vil jeg kommentere: Det er sannsynligvis riktig at Røring som mange andre NS-lensmenn og andre medlemmer av Nasjonal Samling hadde relativt god oversikt over hva som foregikk

av illegal(ulovlig) virksomhet i deres distrikt. De var likevel i utrolig høy grad lojale mot egne landsmenn. En hjemkommet frontkjemper fra Porsgrunn kan fortelle om da han en gang var med Røring for å lete etter et angitt våpenlager i Langangén. Lensmann Røring unngikk å finne(lete). I slike situasjoner stolte medlemmer av Nasjonal Samling mest på hverandres nasjonale holdning. Det var erfaringer fra etterkrigstiden som gjorde oppfatningene til de to partene i Norge i 2. Verdenskrig gjensidige.

Manglende muligheter for kommunikasjon etter 1940 har frosset frontene fast. Nå er det slik at en som gir uttrykk for å tro på at medlemmer av Nasjonal Samling var angivere, neppe vil ha håp om å gjenvinne NS-folks tillit. Behøver det lensmannsbetjenten etter drapet på Røring fjernet fra lensmannskontoret ha vært «sensitive listen»? Den historien er egnet til å

gi en forklaring på hvorfor det senere ikke ble funnet belastende materiale mot lensmann Røring på kontoret. Kan ikke det som ble fjernet like gjerne vært materiale fra etterforskningen om drapet på Ellen Eriksen nær Eidanger Kirke i 1943?

Etter Molands bok ser det ut til å være en ny gruppe drapsofre fra perioden 1940-46: Ofre som Hjemmefronten ikke vedkjener seg å ha drept, og der drapet likevel ikke er etterforsket eller av andre grunner er uavklart. To slike drapsofre er Ellen Eriksen og Ruth Jørgensen fra Porsgrunn. Jeg vil gjøre noen ord Tor Bomann-Larsen tillegger Tsar Nikolai II's livlege til mine: «Jeg vet ikke om det kan finnes tilfelle der drap er nødvendig, men to ting vet jeg: Legen må aldri tjene døden. Og: Mord må oppklares, om de er aldri så nødvendige. Når liv er gått tapt, må sannheten reddes. Bare sannheten kan helbrede.»

I.C.Stridskløv